



Taller d'andròmines
de Montse Bertran

S'obre una nova tanda de tallers. Jo feia dies que rumiava una proposta relacionada amb el món dels ocells i, a mesura que anaven passant els dies, la idea anava agafant embranzida i començaven a venir-ne més... Jo sola m'anava emocionant, perfilant, cercant...

Som a la reunió d'equip; amb tota la llarga llista de propostes que han fet els nens i nenes. Entre tots, provem que els tallers que oferim estiguin en consonància amb el que ells proposen. Anem perfilant i cadascú va definint la seva proposta.

Una proposta de taller està feta de tres ingredients imprescindibles. Per una banda, el que surt de l'adult. D'una altra banda, el que surt dels nens i nenes. Finalment, el full de ruta, per on farem la passejada: la proposta.

En aquesta comunicació, es donen coses tan boniques com que, de vegades, nosaltres els sorprenem amb una passejada per algun indret i de vegades ens hi porten ells i som nosaltres els meravellats per aquell indret nou, desconegut i enriquidor.

Sempre és una aventura per a tots plegats. Però, en aquest cas, per a mi ho ha estat especialment. No hi havia ocells per enlloc en la seva llista, ni res que se li assemblés.

Els agradaria un taller d'experiments, invents, electricitat!

-Vinga! Jo em faig càrrec del de experiments!

Per on començo?

Per experimentar, descobrir, provar, jugar, buscar... jo mateixa.

I què descobreixo?

L'apassionant món dels experiments, les màquines, els mecanismes. N'hi ha per tot arreu. Veig mecanismes per qualsevol racó de la cuina: la centrifugadora de l'enciam, el trencanous, l'obridor...

Em començo a preguntar coses que mai no m'havia preguntat abans sobre "com deu funcionar això?" Miro, remeno, m'estic una estona mirant les coses amb una mirada totalment desconeguda per mi. Reconec que no m'és propi peròestic a gust i ho trobo divertit. Em sorprenc de mi mateixa.

De tot això i més, en surt el "Taller d'andròmines".

És un taller on hem jugat, experimentat, inventat, imaginat, mesurat, equilibrat, descobert, construït, exposat, decidit, projectat, compartit...i gaudit.

Després d'uns quants dies d'explorar i jugar amb diferents mecanismes, els proposem de començar a inventar. Celebrarem una convenció d'andròmines. En el procés de posar-se a inventar, a pensar, a projectar, passen coses molt interessants.

Davant d'un full en blanc, no tothom sent el desig d'omplir-lo d'idees esbojarrades. També surten pors, dificultats de concretar, de traspasar de l'imaginari a l'acció... Apareixen algunes dificultats i em comencen a arribar nens i nenes amb allò d'"em desapunto". Els convido a endinsar-se una miqueta més en aquest full blanc i, poc a poc, cadascú va trobant la seva manera d'estar i d'aportar la seva a la convenció d'andròmines.

Cal un acompanyament molt proper per tal d'estar atenta a allò que s'està coent. Surten moltes cosetes interessants en aquest procés particular de cadascú i resulta bonic veure'ls com van trobant la seva manera.

Un dels grups es posa de valent a pensar i fer croquis de possibles andròmines. Després de diferents opcions, es decideix per: l'AUTO-ESCOMBRA! Durant unes setmanes, passen hores intenses tots tres al taller mentre construeixen amb molta cura i dedicació la seva andròmina.

Un grup de nenes també es planteja diferents invents. Busquen alguna cosa relacionada amb els diferents mecanismes que hem anat veient. Proven de construir, a través de diferents palanques, un tirador de pilotes. Al paper, resulta d'allò més divertit i enginyós però, a l'hora de posar-se a construir, la cosa resulta molt més complexa. Hi ha un moment de fluixera... Una de les nenes comença a jugar amb unes palletes... i donant voltes pel taller... acaben inventant: L'AMPOLLA-REGADORA-CANTIMPLORA. Tot un descobriment que comença a fer furor per la resta de nens i nenes de La Ginesta que no participa al taller. Amb poc temps, se'n comencen a veure altres exemplars.

Per altra banda, hi ha per a qui aquest tempo li resulta incòmode o li resulta més agradable voltar pel món dels somnis i imaginar sense la necessitat de portar-ho a terme. En David veu una caixa de fruita i li venen mil idees al cap: les CAIXES MULTSERVEI tenen tantes funcions com vulguis. El seu company de viatge, busca quelcom més resistent; la caixa de fruita li sembla matussera... Amb això, passen dies buscant com posar-se d'acord... Mentre els altres dediquen llargues estones a construir, mesurar, escriure eslògans publicitaris per als seus artefactes... ell imagina. Arriba el dia de la convenció i, que jo sàpiga, no tenen l'andròmina. Però, ei!, el temps s'acaba, l'emoció els captura i, en un tres i no res, ens presenten el WIFON.

Hi ha una nena que s'afegeix més tard al taller atreta per l'ambient que s'hi respira. Decideix fer una andròmina. Vol construir una cadira amb un nino que et dóna aigua. Prova diverses opcions de cadira: de fusta, de cartró, de tronc...; finalment, es centra en la construcció del nino. Passa dies i dies cosint un nino de mida natural (la seva silueta). Està engrescada amb la idea i volta amunt i avall amb el seu nino. Cus a La Ginesta, a Els Cireres, i fins i tot comparteix moments de costura amb la seva àvia. Finalment, decideix no acabar-la i no compartir-la.

També hi ha qui decideix que no vol fer cap andròmina, que no li surt res i que no vol. Encabat, acaba sent l'encarregat de l'organització de la convenció. Tot un èxit!

Ha estat un gran plaer!